

[Valdemar Thomsen.]

ved, at der er noget, der hedder Menneskerettigheder, og at en af disse umistelige Rettigheder — det fremgaar af Erklæringen af 1789 — bestaar i Retten til Modstand mod Undertrykkelse. Hvis nu dette at udplyndre et helt Erhverv og derefter gøre dets Udøvere til Rentelavere af deres egen Bedrift kan kaldes Undertrykkelse — og det kan det vel —, ja, saa kommer Spørgsmaalet: paa hvilken Maade man skal gøre sin Ret gældende. Jeg vil paa det bestemteste afvise den Tankegang, at Landbruget skal finde sig i hvad som helst, man byder det; ingen andre gør det, og det skal Landbruget heller ikke.

Nu er der vel ingen, der for Alvor mener — det var for øvrigt nærmest det Indtryk, man fik, da Landbrugsministeren talte —, at Landbruget vil fare frem med Ild og Sværd. Nej, der er i vor moderne Tid nok af Midler, og der er virksomme Metoder, f. Eks. den, at Landbruget blot kan henholde sig til sin grundlovsmæssige Ret. I Grundloven hedder det, at Ekspropriation kun er tilladelig mod fuld Erstatning, og jeg tør i hvert Fald hævde, at den Ekspropriation, der finder Sted af Landbrugets Valuta til en tilfældigt valgt Underpris, er grundlovsstridig, og at Landbruget derfor ikke alene har Ret, men simpelt hen ogsaa har Pligt til at bringe det legaliserede Rov, som der foregaar, til Ophør.

Oluf Pedersen: Der er under denne Debat sagt meget urigtigt, fra næsten alle Sider, men desværre har intet af det, der er sagt, ændret min Opfattelse, at Lovforslaget saglig set er daarligt begrundet.

Ministeren kom nemt ud over den Kritik, jeg har rejst, ved blot at erklære, at jeg var imod § 1 og for § 2, og afviste Dagsordenen med den Begrundelse, at han og hans, det var de fleste. Jeg spørger Ministeren: Kan en Kronkurs, fastsat under det fornødne Hensyn til indre og ydre økonomiske Tilstande, saadan som der staar i Loven og ogsaa staar i Dagsordenen, nødvendiggøre Eksporttilskud? Jeg mener nej, og Ministeren gav mig ikke noget, der afkræftede min Opfattelse, at Lovforslaget er en Bekræftelse paa, at man ikke fra Regeringens Side ved Fastsættelse af Valutakursen havde holdt sig Loven efterrettelig.

Jeg synes, at man burde vedtage, at Valutalovens Krav, som vi jo i sin Tid var enige om og vel ogsaa stadig er enige om, skal opfyldes, saadan at vi kan blive fri for den Strid, der her føres, og som det

trækker op til at man nu vil føre videre, en Strid, som jeg mener under de givne Forhold er ganske uværdig. Naar man saa erindrer, at det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen for faa Dage siden erklærede, at man ubetinget burde følge Sterling, og nu ubetinget følger Regeringen, saa skulde man jo ikke tro, at der kunde være saa forfærdelig langt imellem Standpunkterne, men at man maatte kunne finde frem til noget, som var rigtigt. Jeg mener, at hvis man forhandlede Spørgsmaalet om Valuta og Kronkurs rent sagligt, kunde man ogsaa finde en Ordning, Rigsdagen som Helhed kunde gaa ind for. Jeg synes, at vi alle burde vise Samfundssind.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger, da der ikke er fremkommet ret meget nyt under de senere Udtalelser.

Jeg skal kun til det ærede Medlem Hr. Brossen sige to Ting. For det første: Naar det ærede Medlem nævnte, at vi fra vor Side i 1932 advarede mod en Kronenedskæring, men i Januar 1933 gik med dertil, saa glemmer det ærede Medlem, at i Tiden fra Valget i November 1932 indtil Forliget i Januar 1933 havde en af vore værste Konkurrenter paa det engelske Marked, New Zealand, sænket sin Mønt ned paa samme Niveau, som vi saa sænkede vor Mønt til. Vi hævdede dengang ved Sænkningen, at man ikke kunde gaa længere ned end disse vore Konkurrenter, for saa kunde der være Fare for, at man fra engelsk Side vilde ophæve den Fordel, vi havde paa Markedet, ved at gaa herunder. Men ved Valget var New Zealands Mønt ikke sænket saa langt ned som i Januar. Det er Begrundelsen for den ændrede Stilling.

For det andet vil jeg sige til det ærede Medlem, som gentagne Gange siger, at Venstre jo ellers er rede til Forhandling, at Venstre har ikke, hverken i Formandsmødet eller her i Salen, antydnet den fjerneste Ændring, som det kunde ønske gennemført, eller en anden Ordning paa dette Omraade end den foreliggende; ikke den fjerneste Antydning for Forhandlingsvillighed har man udtalt. Man har bundet sig til 22,40, som var det en Religion, og dog siger man bagefter, at der kan komme den Situation, da vi heller ikke tør følge 22,40. Derfor siger jeg, at en saadan Forhandlingsvillighed er af meget sjælden Art, heldigvis.

Dernæst til det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen kun dette, at naar han anfører, at mange Importører har haft Fordel ved Sterlingkursens Fald, saa glemmer